

Arrest

nr. 342 556 van 9 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 30 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NACHTERGAELE, die *loco* advocaat C. DETHIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 januari 2025 dient de verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit met het oog op de gezinshereniging met mevrouw M.-F.P., zijn Belgische wettelijk samenwonende partner.

De verzoeker wordt op 28 januari 2025 in het bezit gesteld van een bijlage 19ter met daarin, onder meer, de volgende vermelding:

“Overeenkomstig artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zal de aanvraag onderzocht worden door de Minister of zijn gemachtigde. De betrokkene zal binnen de zes maanden, namelijk op 28-07-2025, uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem (haar) kan worden betekend.”

Op 23 september 2025 sterft mevrouw M.-F.P.

Op 30 september 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie inzake de op 28 januari 2025 ingediende verblijfsaanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 3 oktober 2025 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.01.2025 werd ingediend door:

Naam: Z.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Algerije

Geboortedatum: (...) 1980

Geboorteplaats: D.-E.-M.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 1853 GRIMBERGEN

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 28.01.2025 gezinshereniging aan met zijn toenmalige wettelijk samenwonende partner, de Belgische P. M.-F. J. M. (59xxx).

Op 23.09.2025 is mevrouw P. overleden. Aldus kan betrokkene niet meer beschouwd worden als een familielid van een Belgische onderdaan overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht wordt hem geweigerd. Zijn A.I. dient te worden ingetrokken.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“La décision est attaquée par le biais d'un moyen unique pris de la violation des articles 40bis, 40ter et 42 de la loi du 15 décembre 1980

EN CE QUE selon les termes de la décision attaquée, la demande de regroupement familial a été introduite le 28 janvier 2025.

ALORS QUE l'article 42 §1er, alinéa 1er, de la loi précitée, «Le droit de séjour de plus de trois mois dans le Royaume est reconnu le plus rapidement possible et au plus tard six mois après la date de la demande telle que prévue au § 4, alinéa 2, au citoyen de l'Union et aux membres de sa famille qui sont dans les conditions et pour la durée déterminées par le Roi, conformément aux règlements et directives européens. La reconnaissance tient compte de l'ensemble des éléments du dossier.

Le §2 du même article étend cette protection au partenaire non marié, reconnu comme membre de la famille d'un citoyen de l'Union au sens de l'article 40ter, §2, 4°, à condition qu'il démontre la persistance d'un droit de séjour fondé sur des considérations personnelles ou humanitaires.

Il appartient à l'administration, après avoir reconnu le droit au séjour, notamment en cas de décès du belge rejoint, de procéder à un retrait du droit acquis, dans les conditions visées à l'article 42ter de la loi du 15 décembre 1980 :

« A moins que les membres de famille d'un citoyen de l'Union qui sont eux-mêmes citoyens de l'Union, bénéficient eux-mêmes d'un droit de séjour tel que visé à l'article 40, § 4, ou satisfassent à nouveau aux conditions visées à l'article 40bis, § 2, le ministre ou son délégué peut mettre fin à leur droit de séjour [2 dans les cinq années]2 suivant la reconnaissance de leur droit de séjour en tant que membre de la famille du citoyen de l'Union, dans les cas suivants :

1° il est mis fin au droit de séjour du citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint;

2° le citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint quitte le Royaume;

3° le citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint décède;

[...]

Pour l'application de l'alinéa 1er, 5°, afin de déterminer si les membres de la famille d'un citoyen de l'Union constituent une charge déraisonnable pour le système d'aide sociale du Royaume, il est tenu compte du caractère temporaire ou non de leurs difficultés, de la durée de leur séjour dans le Royaume, de leur situation personnelle et du montant de l'aide qui leur est accordée.

Lors de la décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume" et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. ».

En l'espèce, l'administration s'est bornée à constater le décès de la citoyenne belge pour conclure automatiquement à l'absence de droit de séjour dans le chef du requérant. L'administration s'est bornée à constater le décès de la citoyenne belge pour conclure, de manière automatique et sans autre examen, à l'absence de droit de séjour dans le chef du requérant.

Or, il convient de souligner que le décès de la cohabitante légale du requérant est intervenu postérieurement à l'expiration du délai de six mois prévu à l'article 42, §1er, alinéa 1er, délai qui courait du 28 janvier au 28 juillet 2025.

Il résulte dès lors du dossier administratif que, durant la période légale d'examen de la demande, la cohabitante légale du requérant était en vie, et que les conditions du regroupement familial étaient remplies. Le droit au séjour du requérant devait donc être reconnu dans ce délai.

Dans ces conditions, il ressort du dossier administratif que le requérant remplissait les conditions pour se voir accorder le séjour.

La jurisprudence constante du Conseil du contentieux des étrangers rappelle que le dépassement du délai de six mois n'emporte pas, en soi, la reconnaissance automatique du droit de séjour. Toutefois, cette jurisprudence ne saurait être transposée au cas présent, dès lors que le requérant satisfaisait effectivement aux conditions légales avant le décès de sa partenaire.

Votre Conseil retenait par exemple qu'un requérant n'avait pas intérêt à invoquer le dépassement du délai de six mois, dans un arrêt n°328 760 du 25 juin 2025 :

« En effet, à la suite de questions préjudicielles posées par le Conseil d'Etat dans un arrêt n°238 038 du 27 avril 2017, la Cour de justice de l'Union européenne (ci-après : la CJUE) s'est prononcée, dans l'arrêt Ibrahim Diallo, comme suit :

« Compte tenu de l'ensemble des considérations qui précèdent, il y a lieu de répondre à la cinquième question que la directive 2004/38 doit être interprétée en ce sens qu'elle s'oppose à une réglementation nationale, telle que celle en cause au principal, qui impose aux autorités nationales compétentes de délivrer d'office une carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union à l'intéressé, lorsque le délai de six mois, visé à l'article 10, paragraphe 1, de la directive 2004/38, est dépassé, sans constater, préalablement, que l'intéressé remplit effectivement les conditions pour séjourner dans l'État membre d'accueil conformément au droit de l'Union ».

Le requérant ne se trouve pas dans cette situation.

Il se trouve dans une situation, où, alors que l'administration ne prend aucun motif qui concernerait les conditions que le requérant et sa compagne devaient remplir, le droit au regroupement familial lui est refusé suite au décès de sa compagne.

En d'autres termes, si l'administration avait respecté le délai légal, elle aurait reconnu au requérant le droit au séjour.

Ainsi, le requérant a un intérêt à invoquer le dépassement du délai.

Dans le cadre des article 40bis et suivant, l'administration devaient vérifier si le droit au séjour devait être reconnu et devait prendre une décision entre le 29 janvier au 28 juillet 2025, prenant en compte des éléments durant cette période.

En s'abstenant de statuer dans le délai de six mois, puis en refusant de reconnaître le droit au séjour sur la base d'un élément postérieur – à savoir le décès survenu le 23 septembre 2025 –, l'administration a méconnu la portée de l'article 42 de la loi du 15 décembre 1980.

Il appartenait à celle-ci, si elle estimait devoir remettre en cause ultérieurement le droit au séjour, de procéder par la voie du retrait, conformément à l'article 42ter, et non de refuser a posteriori une reconnaissance pourtant acquise en droit.

La décision attaquée ne reprend aucun motif concernant les conditions du regroupement familial et ne postule pas que le requérant et sa défunte cohabitante légale ne remplissait pas les conditions.

Ainsi, durant le délai de traitement, la cohabitante légale du requérant était en vie, et le droit au séjour devait être reconnu au requérant.

Il appartient à l'administration, par la suite, de procéder à une évaluation du retrait du droit au séjour, sur la base de l'article 42ter de la loi du 15 décembre 1980.

Or, l'administration devait, si les conditions étaient remplies octroyer le séjour au requérant, sur la base des article 40bis et 40ter.

A défaut de toute motivation qui indiquerait le contraire, le requérant a prouvé qu'il était dans les conditions. Ce faisant, en refusant de reconnaître le droit au séjour du requérant, en invoquant des éléments postérieurs au délai légal de six mois, la partie adverse a violé l'article 42 de la loi du 15 décembre.

Dès lors, la partie adverse qui n'a pas reconnu le séjour au requérant a violé les articles 40bis, 40ter qui la contraignait à reconnaître le droit au séjour du requérant.

En basant la décision attaquée sur des éléments postérieurs à la décision attaquée, la décision attaquée viole l'article 42 en son alinéa 1er."

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoeker voert de schending aan van artikel 42 van de Vreemdelingenwet omdat de bestreden beslissing niet binnen een termijn van zes maanden na het indienen van de gezinsherenigingsaanvraag is genomen.

Artikel 42 , §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet stelt dus als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit vindt wat dat betreft

geen rechtsgrond in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Er moet worden aangenomen dat overeenkomstig dit laatste artikel een recht op verblijf van meer dan drie maanden slechts kan worden erkend voor zover blijkt dat werd voldaan aan de gestelde voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht.

Gelet op het voorgaande, volgt uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 52, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet geen verplichting voor verweerder om een verblijfskaart af te geven, na het verstrijken van de termijn van zes maanden, na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging, wanneer binnen die termijn geen beslissing is genomen (cf. RvS 9 maart 2023, nr. 15.275; RvS 11 september 2023, nr. 257.271)

Bijkomend wil de Raad erop wijzen dat artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 10, eerste lid van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn). Laatstgenoemde bepaling luidt als volgt:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag ter zake vastgesteld door de afgifte van een document, ‘verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’ genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: het Hof) dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VWEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, moet de rechter op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht, buiten toepassing laten (zie onder meer arresten van het HvJ van 22 juni 2010, Melki, C-188/10; van 11 januari 2007, ITC, C-208/05, van 9 maart 1978, Simmenthal, 106/77, van 5 oktober 2010, Elchinov, C-173/09, en van 17 november 2011, zaak C- 434/10).

In dit verband acht de Raad het dan ook nuttig om te verwijzen naar het arrest Diallo van het Hof (HvJ 27 juni 2018, C-246/17), waarin onder meer het volgende werd gesteld:

“1) Artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38/EG [...] moet aldus worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht; 2) Richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.”

Uit voormelde blijkt dat de beslissing inzake de aanvraag voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger zowel dient te worden getroffen als ter kennis moet worden gebracht binnen de termijn van zes maanden. Verzoeker diende op 28 januari 2025 zijn aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing dateert van 30 september 2025 en werd

op 3 oktober 2025 overgemaakt aan verzoeker. Verzoeker kan dan ook worden bijgetreden dat de in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervatte termijn is overschreden, echter zoals hoger gesteld bepaalt artikel 42 van de Vreemdelingenwet niet de gevolgen als de termijn van zes maanden wordt overschreden.

Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de gemachtigde tot de conclusie komt dat verzoeker niet aantoonbaar voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven, gezien de referentiepersoon is overleden!

Een verblijfsrecht op grond van de Burgerschapsrichtlijn kan enkel worden verleend als vastgesteld is dat aan de voorwaarden is voldaan. De Raad herhaalt dat het Hof immers in het voormeld arrest Diallo duidelijk heeft vastgesteld dat "richtlijn 2004/38 [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven".

Zoals reeds gesteld, heeft verweerder dit onderzocht en komt hij in de bestreden beslissing tot de conclusie dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldoet om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven. De Raad wil hierbij verwijzen naar wat het Hof in het voornoemd arrest Diallo heeft gesteld: "51. Hoewel er niets op tegen is dat een nationale wettelijke regeling het stilzwijgen van het bevoegde bestuur gedurende een termijn van zes maanden na indiening van de aanvraag gelijkstelt met een weigeringsbesluit, blijkt reeds uit de bewoordingen van richtlijn 2004/38 dat deze zich ertegen verzet dat dat stilzwijgen wordt beschouwd als een goedkeuringsbesluit."

Aan verzoeker kan dus niet automatisch een verblijfsrecht worden toegekend enkel en alleen omdat de termijn van zes maanden in casu is verstreken nu blijkt dat hij niet daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven. Gelet op de onverenigbaarheid van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet met artikel 10, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Diallo, dient de Raad voormelde nationale bepaling dan ook buiten toepassing te laten.

Een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond."

3.3. Beoordeling

Het blijkt en het staat buiten betwisting dat de verzoeker op 28 januari 2025 een aanvraag indiende voor een verblijfsrecht als wettelijk samenwonend partner van mevrouw M.-F.P., die de Belgische nationaliteit heeft en waarvan niet blijkt dat zij gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het VWEU.

Het betreft een aanvraag zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;"

Concreet heeft de verzoeker zich beroepen op zijn hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
 - ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
 - ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
- b) met elkaar komen samenleven;
- c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;
- d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
- e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.
- f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.”

Artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt omtrent dergelijke verblijfsaanvragen het volgende:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 42, §§ 3 en 4, van de Vreemdelingenwet verduidelijken vervolgens:

“§ 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte.”

*§ 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.
(...).”*

De verzoeker kan worden bijgetreden en het wordt door de verweerder als dusdanig ook niet betwist dat de bestreden weigeringsbeslissing niet werd getroffen binnen de in artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van zes maanden na de aanvraag. Het blijkt eveneens en wordt niet betwist dat de referentiepersoon, mevrouw M.-F.P., is overleden na het verstrijken van deze termijn. Zij is meer bepaald ongeveer acht maanden na de door de verzoeker ingediende verblijfsaanvraag overleden.

Uit de samenlezing van artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en de derde paragraaf van datzelfde artikel volgt evenwel dat een verblijfsvergunning moet worden afgeleverd indien uiterlijk zes maanden na de aanvraag blijkt dat de aanvrager voldoet aan de verder in de Vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gestelde verblijfsvoorwaarden.

Artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers uitdrukkelijk dat het recht op verblijf binnen de zes maanden na de aanvraag moet worden “erkend” en dat bij deze “erkenning” rekening moet worden gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Artikel 42, §3, van de Vreemdelingenwet licht vervolgens toe dat het verblijfsrecht, voor de familieleden van de burger van de Unie c.q. Belg die zelf geen burger van de Unie zijn (*quod in casu*), wordt “geconstateerd” (hetgeen hetzelfde is als “erkend” en duidt op het declaratoir karakter van de afgeleverde verblijfstitel) door een verblijfsvergunning.

De verzoeker wijst er in dit kader dan ook terecht op dat uit artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de verweerder op basis van de elementen die voorliggen in deze periode van zes maanden dient te beoordelen of aan de voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht is voldaan.

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet laat inderdaad niet toe om de verblijfsaanvraag af te wijzen op grond van een feitelijk gegeven, met name het overlijden van de referentiepersoon, dat plaatsvond op het moment dat de termijn van zes maanden reeds is verstreken.

Door de voorliggende verblijfsaanvraag te weigeren op de enkele grond dat de referentiepersoon is overleden, terwijl dit overlijden dateert van ná het verstrijken van de termijn van zes maanden, voorzien in

artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft de verweerder artikel 42 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. De verweerder geeft immers geen repliek op de concrete kritiek van de verzoeker en tracht deze kritiek ten onrechte af te doen als een louter betoog dat een verblijfskaart diende te worden afgegeven nu er geen beslissing is genomen binnen de zes maanden na de aanvraag. Dit is echter, zoals de raadvrouw van de verzoeker ter terechtzitting pertinent heeft opgemerkt, niet de concrete strekking van verzoekers betoog. De voornaamste grief die de verzoeker naar voor brengt bestaat er immers in dat de verweerder de aanvraag niet vermag te weigeren op grond van een *a posteriori* element dat nog niet bestond op de datum van het verstrijken van de termijn van zes maanden die is bepaald in artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker heeft dit overigens reeds in zijn verzoekschrift als volgt verwoord:

“La jurisprudence constante du Conseil du contentieux des étrangers rappelle que le dépassement du délai de six mois n’emporte pas, en soi, la reconnaissance automatique du droit de séjour. Toutefois, cette jurisprudence ne saurait être transposée au cas présent, dès lors que le requérant satisfaisait effectivement aux conditions légales avant le décès de sa partenaire.

Votre Conseil retenait par exemple qu’un requérant n’avait pas intérêt à invoquer le dépassement du délai de six mois, dans un arrêt n°328 760 du 25 juin 2025 :

« En effet, à la suite de questions préjudicielles posées par le Conseil d’Etat dans un arrêt n°238 038 du 27 avril 2017, la Cour de justice de l’Union européenne (ci-après : la CJUE) s’est prononcée, dans l’arrêt Ibrahim Diallo, comme suit :

« Compte tenu de l’ensemble des considérations qui précèdent, il y a lieu de répondre à la cinquième question que la directive 2004/38 doit être interprétée en ce sens qu’elle s’oppose à une réglementation nationale, telle que celle en cause au principal, qui impose aux autorités nationales compétentes de délivrer d’office une carte de séjour de membre de la famille d’un citoyen de l’Union à l’intéressé, lorsque le délai de six mois, visé à l’article 10, paragraphe 1, de la directive 2004/38, est dépassé, sans constater, préalablement, que l’intéressé remplit effectivement les conditions pour séjourner dans l’État membre d’accueil conformément au droit de l’Union ».

Le requérant ne se trouve pas dans cette situation.

Il se trouve dans une situation, où, alors que l’administration ne prend aucun motif qui concernerait les conditions que le requérant et sa compagne devaient remplir, le droit au regroupement familial lui est refusé suite au décès de sa compagne.

(...)

Ainsi, le requérant a un intérêt à invoquer le dépassement du délai.

Dans le cadre des articles 40bis et suivants, l’administration devait vérifier si le droit au séjour devait être reconnu et devait prendre une décision entre le 29 janvier et le 28 juillet 2025, prenant en compte des éléments durant cette période.

En s’abstenant de statuer dans le délai de six mois, puis en refusant de reconnaître le droit au séjour sur la base d’un élément postérieur – à savoir le décès survenu le 23 septembre 2025 –, l’administration a méconnu la portée de l’article 42 de la loi du 15 décembre 1980.”

De verzoeker kan hierin volledig worden bijgetreden. Uit de rechtspraak van de Raad van State waarnaar de verweerder verwijst, kan niet worden afgeleid dat weigeringsbeslissingen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kunnen worden getroffen op feitelijke gronden die dateren van ná het verstrijken van de in artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van zes maanden. De verzoeker heeft uiteraard een belang bij zijn kritiek dat deze termijn werd overschreden, aangezien de referentiepersoon nog in leven was bij het verstrijken ervan en zijn aanvraag buiten deze termijn wordt geweigerd zonder dat wordt onderzocht of er aan de gestelde verblijfsvoorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht is voldaan. Weliswaar laat artikel 42quater, §1, van de Vreemdelingenwet alsnog toe om - binnen een termijn van vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht - een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de wettelijk samenwonende partner van een Belg wanneer deze laatste overlijdt, doch dan dient de verweerder wel *“rekening (te houden) met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”* (cf. artikel 42quater, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet). Een dergelijke beoordeling is *in casu* geheel afwezig.

Het komt voorts niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe om zich in de plaats van het bevoegde bestuur te stellen om te oordelen of hij, op datum van het verstrijken van de voormelde termijn van zes maanden (dit is op 28 juli 2025), voldeed aan de op zijn situatie toepasselijke verblijfsvoorwaarden. Dit gaat de annulatiebevoegdheid van de Raad te buiten. De Raad kan echter wel vaststellen dat de verweerder artikel 42 van de Vreemdelingenwet heeft miskend door deze beoordeling niet uit te voeren en door de aanvraag te weigeren op grond van een gegeven dat pas na 28 juli 2025 is tussen gekomen.

De Raad wijst er tenslotte nog op dat de verweerder niet dienstig kan verwijzen naar het Unierecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie in het arrest Diallo (HvJ 27 juni 2018, C-246/17). *In casu* gaat het immers om een aanvraag tot gezinshereniging, gevraagd door een derdelander als wettelijk samenwonende partner van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie. Bij gebrek aan aanknopng met de bepalingen van het Unierecht, is een interpretatie van artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 10, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG in de voorliggende zaak dan ook niet aan de orde (zie ook: RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533).

De verweermiddelen kunnen derhalve niet overtuigen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

Het enig middel is gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 30 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE